

● **Malo poezije** maj 2016.

Odabrane pesme Branke Gajović
Iz rukopisa (2015)

* **Kad na gordom visu pokunje se munje**

Kad na gordom visu pokunje se munje
i zanemi prasak utihnulog groma,
umesto krajeva uvojaka plavih
pramenovi sede vlasi zasijaju,
u zoru bez svitanja, na polegloj travi,
nema kikotanja, nema strasti pravih.

Dok uvela ruža sa stočića starog
zasutoga prahom potamnele čežnje
nespretno, bez žurbe, svoje lati zbira,
sa ormana ti se smeše dunje žute,
mirisi prošlosti što ti pamet mute
uspomene bude, ne daju ti mira.

* **Bila je**

Bila je
paperjasta, runasta, treptava, laka,
bela kao morska pena
što se sabira u uvali zaklonjenog žala,
kao vrh kreste ogromnog vala
što besomučno udara o hridi

bela kao bela ptica
čiji razmah krila zadivljuje,
nedostižnu razdaljinu između zemlje i neba spaja

bela kao maslačak beli
što se na vetru njiše
i svoje sede vlati na jutarnjem suncu uporno greje
dok čkilji od titrave toplote i moćnog sunčevog sjaja

bela kao snežna lavina
što se sa visa obrušava i u provaliju survava,
sve pred sobom briše i u čestice ledenog praha pretvara
ostavljajući planinske litice bez daha

bela kao gusta, sabijena para
šro iz crne lokomotive na sve strane kulja
i šišteći zastrašuje prispele putnike na peronu
što kao bezglava rulja grabi ka daljinama.

Bila je
tanka, prozirna, magličasta, troma
kao stora nebeskog svoda
što kroz svoje niti sivilo neko propušta
il' kao plišana zavesa rumenilom zalazećeg sunca oblivena
što tajnu igru nebeskih tela skriva
i u toj tajni bezmerno uživa.

Bila je
teška, tmasta, natuštena, šašava,
kao navala besa zastrašujuća,
kao bezoblična masa kosmičkog tovara
iz čije dubine grmljavina kreće
al' se prvo munjom oglašava.

U sva se obličja oblaka pretvarala
samo da bi suncu bliža bila.

Sunce se iza drugog oblaka skrilo.
Nikada više neće biti sanjar.
Nema više lepote čežnje, ni uzdaha sreće.
Ničega više nema o čimu bi se snilo.

* Sveća

Sveća je kao život –
ima lepotu
u svojoj jednostavnosti.

Sveća je kao nada –
dobro joj dah krepí,
volju daje da traje,
zlo joj nepojamno
ne da dobro da daje.
Pali se kad neko kresne
kremen rađanja.
Gori svom svojom snagom,
žarom izgaranja.

Sveća je kao sreća –
tanji se
dok joj plamen slutnje
leluja,
na izlaznoj kapiji života
baulja
jer nemir i strepnja,
sumnja i podozrenje –
vesnici usplahirenosti,
upozorenje –
u svemiru remete
poredak stvari,
prizivaju sudbu da
maštanje kvári.

Sveća je kao iskra –
tinja i gasne
kad nema dovoljno zraka
pa tavori, nestaje
u dubinama mraka.
Gasi se
kada nebeska zvezda sine,
kada moć opstanka
zamre i umine.

